

orientering. Initiativretten tilfalder Kommissionen, og Europa-Parlamentet skal høres.

Unionsborgerskabet

Med Amsterdam-Traktaten traktatfæstes det, at Unionsborgerskabet er et supplement til det nationale statsborgerskab og ikke træder i stedet for dette.

Det traktatfæstes desuden, at enhver unionsborger har ret til at skrive på sit eget sprog til EU's institutioner og få svar på samme sprog, forudsat at der er tale om et officielt EU-sprog.

Beskæftigelse

Et højt beskæftigelsesniveau indsættes som en unionsmålsætning. Endvidere tilføjes samordningen af medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker i en af de indledende bestemmelser i EF-Traktaten om Fællesskabets virke.

I EF-Traktaten indsættes et nyt afsnit, afsnit VIII, om beskæftigelse. I dette afsnit fastlægges en procedure for samordning og gensidig overvågning af de nationale beskæftigelsespolitikker med henblik på udvikling af en samordnet beskæftigelsesstrategi.

Det Europæiske Råd vil hvert år vurdere beskæftigelsessituationen i Europa på baggrund af en fælles rapport herom fra Rådet og Kommissionen. På baggrund af Det Europæiske Råds konklusioner på dette punkt vedtager Rådet retningslinier, som de enkelte medlemslande skal tage hensyn til i deres nationale beskæftigelsespolitikker. Disse retningslinier skal være i overensstemmelse med de af Rådet vedtagne overordnede retningslinier for medlemsstaternes og Fællesskabets økonomiske politik.

Medlemslandene skal herudover årligt rapportere til Rådet og Kommissionen om deres foranstaltninger til gennemførelse af deres beskæftigelsespolitikker. Rådet kan på baggrund af de vedtagne retningslinier med kvalificeret flertal rette henstilling til medlemsstaterne.

Endvidere kan Rådet vedtage tilskyndelsesforanstaltninger bl.a. med henblik på at fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne og støtte deres indsats på beskæftigelsesområdet. Disse foranstaltninger indebærer ikke harmonisering af nationale love og administrative bestemmelser.

Endelig nedsættes der et beskæftigelsesudvalg, som har til opgave at overvåge beskæftigelsessituationen og politikkerne i medlemslandene og i Fællesskabet.

Social- og arbejdsmarkedspolitikken

Med Amsterdam-Traktaten indskrives protokollen om social- og arbejdsmarkedspolitikken i EF-Trakta-

ten. Dermed kommer protokollens bestemmelser til at gælde for alle – også Storbritannien, som hidtil har stået uden for protokollen.

I forbindelse med indskrivningen er der optaget en ny bestemmelse om vedtagelse af foranstaltninger til fremme af samarbejdet mellem medlemsstaterne med henblik på at bekæmpe social udstødelse. Samtidig er rækkevidden af den eksisterende bestemmelse om erhvervsmæssig integration af personer, der er udstødt fra arbejdsmarkedet, ændret, idet ordet »erhvervsmæssig« er udgået.

Ligestilling

Ud over den nye ikke-diskriminationsbestemmelse, som omtalt ovenfor, indebærer Amsterdam-Traktaten en række ændringer for så vidt angår ligestilling mellem mænd og kvinder.

For det første præciseres det i den indledende bestemmelse i EF-Traktaten vedrørende Fællesskabets virke, at »ligestilling mellem mænd og kvinder« indgår på lige linie med målsætningerne om f.eks. et højt miljøbeskyttelsesniveau og et højt beskæftigelsesniveau.

For det andet ændres bestemmelsen om ligeløn (artikel 119 i EF-Traktaten) på en række områder. Den nye artikel baserer sig primært på artikel 6 i protokollen om social- og arbejdsmarkedspolitikken bortset fra, at man i relation til den indledende del af bestemmelsen har valgt at tilføje »eller arbejde af samme værdi« i relation til princippet om lige løn, samt at Rådet fremover med hjemmel i bestemmelsen vil kunne vedtage foranstaltninger, der skal sikre anvendelsen af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv. Herudover er retten til at indføre positive særforanstaltninger i medlemslandene blevet traktatfæstet.

Folkesundhed

Med Amsterdam-Traktaten fastslås det, at der skal sikres et højt sundhedsbeskyttelsesniveau ved fastlæggelsen og gennemførelsen af alle Fællesskabets politikker og aktiviteter, og at indsatsen, der skal supplere landenes politikker, skal være rettet mod at forbedre folkesundheden og forebygge sygdomme, men også forhold, der kan indebære risiko for menneskers sundhed.

Det præciseres således i bestemmelsen, at Rådet efter proceduren med fælles beslutningstagen kan vedtage særlige foranstaltninger på veterinær- og plantesundhedsområdet, der direkte har til formål at beskytte folkesundheden. Herudover er der fastsat bestemmelser om, at Rådet kan vedtage foranstalt-